

або частково, якщо уряд бере на себе відшкодування частини збитків) серед самих виробників, тобто виробники оплачують самі більшу частину відшкодування, які вони отримують в разі втрат.

Слід також зазначити, що право на отримання допомоги в разі втрати врожаю, зазначене в страховому договорі за виробниками, надає їм можливість поліпшити кредитування власного виробництва. Банки та інші фінансові структури, включаючи кооперативні кредитні асоціації, отримують можливість для надання великих за розміром і кращих за умовами позик, так як їх позичальники мають більш стабільні доходи і можуть надати більш істотну гарантію своєчасної і повної виплати позик. Наприклад, компанія AgChoice Farm Credit, АСА (штат Пенсільванія) займається наданням кредитів в галузі сільського господарства. При наданні заяви від фермера на отримання кредиту фахівці компанії проводять дослідження стійкості доходів, тенденцій розвитку виробництва та інших показників, які оцінюють надійність товаровиробника як майбутнього клієнта, його інвестиційну привабливість.

Таким чином, страхування сільськогосподарського виробництва займає важливе місце серед інших заходів по зберіганню стабільності аграрної індустрії. З однієї сторони, страхування є значним доповненням до діяльності і зміцнення сільського господарства країни – поряд із меліорацією, підвищенням родючості ґрунтів, іншими заходами, які направлені на підвищення продуктивності сільського господарства.

З іншої сторони, страхування в аграрній сфері грає важливу роль в підтримці рівня цін і доходів населення. Надаючи товаровиробникам захист від збитків в умовах фізичної втрати урожаю від різних ризиків, страхування розвиває процес стабілізації виробництва сільськогосподарської продукції.

Також не менш важливим є соціальний компонент. Коли сільський товаровиробник має гарантію того, що у випадку повної або часткової втрати урожаю вони можуть розраховувати на компенсацію, то виробники будуть не лише продовжувати займатися своєю діяльністю, але і розширювати її, збільшуючи інвестиції у виробництво, впроваджуючи передові технології, сучасні досягнення науково-технічного прогресу. Це, в свою чергу, виступає фактором зберігання робочих місць і в цілому соціальної інфраструктури, зниження міграції сільського населення. І як наслідок, страхування зменшує навантаження на бюджет країни у випадку компенсації збитків від стихійних лих і пов'язаних з ними втрат урожаю.

БОРИМСЬКА Д.Д.*

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ТА РЕГУЛЮВАННЯ АУДИТОРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ

Виникнення, становлення й подальший розвиток аудиторської діяльності в Україні зумовлені необхідністю незалежного об'єктивного контролю господарської діяльності підприємств усіх форм власності та професійного підтвердження достовірності звітності, яка надається користувачам і зацікавленим сторонам.

Необхідність дослідження пояснюється наявністю проблем у сфері нормативно-законодавчого регулювання для України, тому що міжнародні стандарти всебічно вивчаються в різних країнах світу і в нашій державі також.

Однією з найважливіших умов забезпечення незалежності аудитора є саморегулювання.

Держава встановлює порядок проведення аудиту, а професійні організації розробляють положення чи Кодекс професійної етики. До їх обов'язків входить: розробка кваліфікаційних

* Науковий керівник – Бірченко Н.О., ст. викладач

вимог до професії аудитора; регулювання професійної поведінки за допомогою норм і стандартів практичної діяльності і етики; соціальний захист професії.

Нормативне регулювання аудиторської діяльності визначає чотири рівня його системи:

До першого рівня належить Закон України «Про аудиторську діяльність». У ньому визначені засади функціонування професійної громадської організації – Спілки аудиторів України та Аудиторської Палати України, які знайшли свій розвиток у статутах цих організацій.

Другий рівень системи нормативного регулювання аудиторської діяльності представлений міжнародними стандартами.

До третього рівня відносять внутрішні стандарти (нормативи), що регулюють аудит, але мають допоміжне значення. Вони сприяють реалізації вимог нормативів, розробці заходів та раціональних способів організації аудиторської діяльності, забезпечують єдиний підхід до аудиторської перевірки.

До четвертого рівня нормативно-правового регулювання аудиторської діяльності належить інформація з внутрішнього фірмового контролю за якістю аудиту.

Організацію і планування аудиту очолює Аудиторська палата України (АПУ).

Аудиторська палата України є самостійним, незалежним (неурядовим) органом, метою якого є сприяння розвитку, вдосконаленню та організації аудиторської справи в Україні.

Основними повноваженнями АПУ є такі:

- сертифікація осіб, які мають намір займатися аудиторською діяльністю;
- затвердження стандартів аудиту;
- затвердження програм підготовки аудиторів та за погодженням з Національним банком України програми підготовки аудиторів, які здійснюють аудит банків;
- ведення Реєстру аудиторських фірм та аудиторів;
- здійснення контролю за дотриманням аудиторськими фірмами та аудиторами вимог Закону України «Про аудиторську діяльність», стандартів аудиту, норм професійної етики аудиторів тощо;
- забезпечення незалежності аудиторів при проведенні ними аудиторських перевірок та організації контролю за якістю аудиторських послуг;
- регулювання взаємовідносин між аудиторами (аудиторськими фірмами) в процесі здійснення аудиторської діяльності та в разі необхідності застосування до них стягнення;

Згідно з Конституцією та Статутом Міжнародної федерації бухгалтерів МСА мають обов'язковий характер для повноправних членів цієї організації. Більш детально права та обов'язки членів МФБ викладені в Положенні відповідності вимогам, що висуваються до організацій-членів МФБ.

Внаслідок входження України у систему світових господарських зв'язків посилюється потреба виходу національного аудиту на міжнародний рівень, чому максимально сприятиме впровадження в Україні МСА. Проте українські стандарти аудиту повинні базуватись на чинному законодавстві, що робить неприйнятним застосування у нашій країні окремих положень МСА. Крім того, ряд положень МСА базується на західній загальноприйнятій системі бухгалтерських принципів, які часто суперечать діючим вітчизняним принципам обліку. Отже, наявність в Україні численних проблем гармонізації аудиту лише підтверджує доцільність уніфікації МСА та їх гармонізації відповідно до умов та потреб кожної країни.

Література.

1. Закон України «Про аудиторську діяльність» від 22.04.1993 р. № 3125-ХІІ [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/3125-12>.
2. Про застосування стандартів аудиту: Рішення Аудиторської палати України від 29.12.2015 р. № 320/1 [Електронний ресурс] // Аудиторська палата України. – Режим доступу: <http://apu.com.ua/msa>.
3. Ільницька Л.Ю. Актуальні проблеми регулювання аудиторської діяльності в умовах переходу на міжнародні стандарти [Електронний ресурс] / Л.Ю. Ільницька // Науковий вісник Ужгородського національного університету. – 2015. – С. 167-169. – Режим доступу: <http://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/1955/1/АКТУАЛЬНІ%20ПРОБЛЕМИ%20РЕГУЛЮВАННЯ%20АУДИТОРСЬКОЇ%20ДІЯЛЬНОСТІ.pdf>.

4. Остап'юк Н.А. Проблеми нормативного регулювання організації аудиторської діяльності / Н.А. Остап'юк // Міжнародний збірник наукових праць. – Випуск 2(17). – С. 250-253 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pbo.ztu.edu.ua/article/viewFile/51914/48131>.

5. Редько О. МСА у питаннях без відповідей, або труднощі перекладу: [стандартів аудиту] / О. Редько // Бухгалтерський облік і аудит. – 2012. – № 12. – С. 44-49.

6. Саюн А.О. Проблеми законодавчо-нормативного регулювання аудиторської діяльності / А.О. Саюн // Фінансовий простір. – 2011. – № 2 (2). – С. 104-109.

*ДРИЛЬ Т.С.**

*Харківський національний технічний університет
сільського господарства імені Петра Василенка*

ПРОБЛЕМИ РОЗВИТКУ АУДИТУ В УКРАЇНІ

В процесі розвитку діяльності суб'єктів господарювання різних форм власності постає питання щодо прийняття певних рішень, які повинні базуватись на об'єктивно обґрунтованих фактах і даних, які повинні відповідати принципам повноти і достовірності. Відповідно до цих умов, виникає такий вид фінансового контролю як аудит, на який покладено завдання щодо здійснення аналізу показників фінансової стійкості підприємства, а також висловлення незалежної думки аудитора про її достовірність.

В Україні аудит як вид фінансового контролю розвивається порівняно недовго і вже має ряд недоліків, які пов'язані з несформованими стандартами його функціонування, і запозиченням їх в інших країнах.

Основною метою цієї статті є визначення проблем розвитку аудиту як виду незалежного фінансового контролю в Україні та пошук шляхів їх вирішення.

До кількості загальних функцій управління відносяться планування, регулювання, керівництво, організація, координація і контроль. Однією з найважливіших функцій державного управління є контрольна діяльність, зокрема фінансовий контроль. Фінансовий контроль визначають як цілеспрямовану діяльність органів публічної влади і суспільних організацій, має своїм завданням досягнення забезпечення законності, фінансової дисципліни та раціональності в процесі формування, розподілу і використання централізованих та децентралізованих фондів коштів.

Причини виникнення і розвитку аудиторської діяльності безпосередньо пов'язані з особливостями ринкової економіки. Прийняття будь-якого управлінського рішення має ґрунтуватися на економічній інформації, яка формується переважно на основі даних бухгалтерського обліку. Отже, для прийняття зваженого рішення щодо іншого підприємства необхідно мати певні гарантії достовірності і реальності його бухгалтерської інформації. Головною метою аудиторської перевірки є перевірка правильності, законності, повноти і достовірності даних бухгалтерської звітності підприємства. До об'єктивних чинників, що зумовлюють виникнення аудиту належать:

- складність процесу формування бухгалтерської інформації і неможливість самостійної перевірки правильності облікових даних;
- розподіл прав володіння та управління власністю;
- наявність інформаційного ризику, тобто можливості наявності у звітності випадкових помилок або спотворень через несумлінність тих, хто її склав;

* Науковий керівник – Бірченко Н.О., ст. викладач